

„Sila Paramita: Praktikování nesobecké vlídnosti
Sledujete pořad mezi Mistryni a žáky s názvem „Sila Paramita: Praktikování nesobecké vlídnosti“
Mezinárodní setkání 29. prosince 2008
Jazyk: angličtina
Datum: 29. prosince 2008
Délka: 40 minut
Dnes vám budu číst část z buddhistické Bible. Toto je jedna z rad, kterou dal Buddha svým žákům v Diamantové Sútře. Diamantová Súra je sbírkou toho, co je třeba „dělat“. Co dělat a další sútra je sbírkou toho, co „nedělat“. Toto je to, co dělat. Znáte hodně z toho, co dělat, co Buddha říkal. Například, dělat charitu. První je charita. Druhá je dodržovat pravidla a třetí je vytrvalost. Čtvrtá je píle. Pátá je moudrost. To je pravda, píle v meditační praxi a pátá je moudrost. Musíte používat svoji moudrost, získat moudrost a používat svoji moudrost. Dnes tedy budeme mluvit o praktikování nesobecké vlídnosti. V sanskrtu se tomu říká „Sila Paramita“. Buddha mluvil ke svým žákům, jeden z nich byl Subhuti. Řekl asi toto, „Subhuti, když žáka

napadne věnovat něco na charitu, měl by praktikovat také principy Sila Paramita, nesobeckou vlídnost. Je to tak, že by si měl uvědomit, že není žádný rozdíl mezi námi a ostatními, proto by měl praktikovat charitu, nejen dávání dáreků, ale nesobecký dar vlídnosti a pochopení. Bude-li žák prostě praktikovat vlídnost, brzy dosáhne Anuttara-samyak-sambodhi.“
Co je Anuttara-samyak-sambodhi?
Znamená to nejvyšší dosažení, nejvyšší Buddhovství, Buddha přirozenost, úplná Buddha přirozenost. Co Buddha myslel tím, „Musíme praktikovat nesobeckou vlídnost?“
Ví to někdo?
Když něco dáváme, neočekáváme nic nazpátek. Ano, to je dobré. To je také správně. Co měl Buddha na mysli zde, myslím je, že když dáváte, nemyslíte si, že dáváte, protože řekl, že bychom neměli rozlišovat mezi vámi a ostatními, například mezi mnou a čokoládou tam, bratrem čokoládou tam. Víte, protože když dáváte s myšlenkou v mysli, „Dobrá, něco mu dávám“. Pak to není dokonalé dávání. Není to Sila Paramita. Sila Paramita znamená,

že dáváte, ale jako byste to dávali sami sobě. Jako když pijete vodu, když máte žízeň, jíte, když máte hlad. Není na tom nic velkého, když si dáte něco k snědku. Oceňovali byste se například, „Och, já jsem skvělý. Dal jsem si sklenici pomerančového džusu. Dal jsem si nějakou charitu“? Ne. Proto, když něco děláme, děláme to proto, že prostě cítíme utrpení ostatních. Cítíme potřeby ostatních, proto dáváme. Tak, jako když my něco potřebujeme, dáme si to. Není to tedy nic velkého. Není o čem mluvit. Děláme pro sebe co můžeme, ano? Když máme hlad, snažíme se najít něco k snědku, cokoli najdeme, pokud je to dobré, dobré pro tělo, a když máme žízeň, najdeme si něco k pití, ano? Ne alkohol, samozřejmě. Nějakou tekutinu k pití, vodu, džus, nebo něco. Dáme-li si tedy něco k pití nebo jídlu, nikdy si nic nemyslíme. Je to naprosto přirozená věc. Podobně tedy, když někomu něco dáme, je to naprosto stejné. A to je to, co Sila Paramita znamená. „Paramita“ znamená dokonalost. Dokonalost – dokonalý dar, dokonalá charita. Například, když dáváte bez dávání.

A teď, protože máme Supreme Master Television, pokaždé, když něco dáváme, vědí o tom všichni. Ale není to záměrné, že bychom chtěli, aby o tom lidé věděli. Možná o tom lidem dáme vědět, ale ne proto, abychom se tím chvástali, nebo abychom získali medaili nebo nějakou cenu nebo něco takového. Ne, dělá se to jen kvůli zpravodajství. A většinu věcí, které dáváme, mnoho věcí, které děláme, stejně do zpravodajství nedáváme, včetně toho, co dělám já, to většinou není oznamováno. Ale věci, které jsou dělány oficiálně členy asociace, o tom zprávy podávají. A když něco děláme samostatně nebo to dělám já, to neoznamujeme. Často o tom zprávy nepodáváme. Většinou to neoznamujeme. Jen když je to něco speciálního nebo se to dostalo na známost. Když musíme dát něco oficiálně a lidé o tom vědí, pak dobrá, necháme to být. Když dáváme bez oficiálního uznání, pak to také necháme být. Obojí je Paramita Sila. Není to tak, že musíme lpět na jedné nebo druhé formě a říkat: „Och, ne, ne. Buddha řekl, že Sila Paramita znamená dávat bez dávání.

Znamená to, že by o tom nikdo neměl vědět.“ Také, jak řekl Ježíš v Bibli: „Když dáváte pravou rukou, nenechte o tom levou ruku ani vědět.“ Co to tedy znamená? Znamená to, že dávejte, ale jako byste nedávali. Nezaznamenávejte to ve svém srdci, ve své mysli, jako, „Och, něco jsem dal, to jsem ale skvělý!“ To je tedy to, co to znamená. Nedovolte, aby se ego nafouklo, protože pak to není dávání. Je to okázalý charitativní čin, laciné efektní divadlo, ale není to opravdové dávání ze srdce. Ale nicméně, neměli bychom vždy schovávat levou ruku před pravou. Dobrá, jakkoli, ví-li o tom levá ruka, stane-li se, že se to dozví, pak to nechte, ať to ví. A pokud o tom levá ruka neví, pak o tom neví. To, co měl na mysli Ježíš a co měl na mysli Buddha je, že to záměrně nevytrubujeme a nebijeme na bubny vždy, když někomu něco dáme, nebo uděláme něco dobrého. To to znamená. Jen to nechte být. Jakkoli. Nejsme závislí na jednom nebo druhém způsobu. Protože je to tak, že Buddha řekl, že když dáváte bez dávání, dokonalou charitu, pak máte více zásluh, než když dáváte a víte o tom, že dáváte.

Ale to je jen intelektuální zápas. Když dosáhneme této dokonalosti schopnosti dávat, prostě dáváme. Nebudeme si myslet, „Ano, poznají mě nebo mě nepoznají.“ Musíme se méně starat o to, jestli se o tom bude vědět nebo nebude, to je ta dokonalost. Ne se také záměrně snažit, aby se o tom nevědělo a když o tom někdo napíše do novin, skoupíte všechny noviny, aby si nikdo jiný nepřčetl o vašem charitativním činu. Ne, jen to necháme přirozeně, protože dáváme, aniž bychom se starali o výsledek. To je tedy dokonalá charita. To je Sila Paramita. To je milující laskavost, nesobecká laskavost, která přichází s darem. Protože pokud dáváme povýšeně, například, „Och, dávám mu to, on mě potřebuje,“ nebo, „Ona je zoufalá a já jsem ten, kdo dává,“ možná tento postoj nemusí být moc vlídný k tomu, kdo přijímá. Možná ho nebo ji ponížíte, bude se cítit pokořený. Jistým způsobem se možná samozřejmě již budou cítit poníženi, budou vám velice vděční, ale budeme-li mít tento postoj, nebude to dobré. Měli bychom dávat také s velice pokorným postojem, jako bychom nedávali,

jako bychom dávali sobě,
pak nebudeme muset
mít tento postoj,
aby měli pocit,
že jsou horší než my,
jako, že oni si musí brát něco,
co jim dáváme.
To je to, co to znamená.
Musíme být tedy vlídní,
když dáváme.
Nejen když jim dáváme
materiální věci,
musíme vše dávat také
s láskou a s velice
přirozeným chápatým
postojem a laskavostí,
jako kdybychom to
dávali sobě, to je vše.
My dáváme,
protože cítíme jejich utrpení,
cítíme jejich potřeby, jako
bychom to potřebovali my,
jako bychom to v tom
okamžiku byli my sami,
kdo to přijímá,
jako bychom to v tom
okamžiku byli my,
kdo to skutečně potřebuje.
Jako když vidíte, že je vaše
dítě zraněné, vy,
matka, to cítíte,
přestože nejste
fyzicky zraněná,
ale vaše srdce vás velice,
velice bolí, jako byste
byla sama zraněná
a možná dokonce více.
Protože byste měla
raději tu bolest místo
toho malého dítěte.
Raději byste převzala tu
bolest nebo vinu a sama
převzala zranění.
Toto je tedy postoj,
který bychom měli mít,
když vidíme jiné lidi
v nouzi nebo v utrpení,
podobný.
To je pravé dávání,
se srdcem,

jak dává matka dítěti.
Pokračujme
Buddha řekl:
„Subhuti, podle toho, co
jsem zrovna řekl o vlídnosti,
Tathágata neznamena,
že by žák, když něco dává,
měl mít na mysli
jakýkoli koncept o vlídnosti.
Vlídnost je navíc jen slovo
a charita by měla být
spontánní a nesobecká.“
Víte?
Ano, víte, co jsem řekla?
Vypadá to, jako bych věděla
co Buddha chtěl říci.
Nečetla jsem to dříve.
Dobrá, je to přesně tak.
Protože když dáváme
a stále přemýšlíme,
„Jsem vlídný,“ nebo
„měl bych být vlídný,“ nebo
„měl bych být nesobecký,
měl bych být spontánní,“
pak to už není spontánní,
není to již vlídné.
Je to prostě přirozené,
jako když dýcháme vzduch.
To by měl být náš postoj,
když děláme
pro druhé něco dobrého.
Jako když potřebujeme
vzduch, abychom dýchali,
proto jen přirozeně dýcháme.
Nemyslíme na to,
že jsme k sobě vlídní.
Když tedy něco dáváme
někomu jinému,
mělo by to být stejné.
Pán Buddha pokračoval,
„Subhuti,
i kdyby si nějaký žák
nashromáždil sedm pokladů,
navršil je do výšky
hory Mount Sumeru,
a bylo by z toho tolik
Mount Sumerů,
kolik jich je ve třech tisících
velkých vesmírech,
a dal by je na charitu,

jeho zásluhy by byly menší,
než by získal žák,
který prostě dodržoval
a studoval toto svaté písmo
a s vlídností ve svém srdci
ho vysvětloval ostatním.
Druhý žák by získal
více požehnání a zásluh
v poměru jako
sto k jednomu, ano,
sto tisíc myriád k jednomu.
Nic se s tím nedá srovnat.“
Není divu, že všichni
každý den studují
Diamantovou Sútru,
„Namo, dadada...“
Samozřejmě, je to hezké,
je dobré studovat
stará svatá písmena
Buddhy nebo jakéhokoli
moudrého mistra,
ale nejlepší je praktikovat to.
Víte co myslím?
Buddha tedy myslel,
že i když dáváte na charitu,
materiální věci
v množství bezpočtu hor –
Sumeru je velice
vysoká hora v Indii –
myslel tedy, že i kdybyste
dávali tolik na charitu,
tolik materiálních věcí,
v množství bezpočtu hor
ve všech vesmírech,
ne jen ve světě,
vaše zásluhy jsou dokonce
menší, než někoho,
kdo studuje tuto Sútru,
tuto Diamantovou Sútru,
a vysvětluje ji ostatním.
Och můj Bože, já tady mám
tedy velké zásluhy.
Nevěděla jsem to,
jinak bych to četla již dávno.
Nečetla jsem to,
myslím, asi jsem to četla,
ale ne takto.
Četla jsem si to sama,
když jsem byla mladší.
Teď vím, že jsem

nashromáždila
hodně zásluh. Páni!
Blahopřeji si.
Díky vám!
Co měl tedy Buddha
na mysli je,
že vy studujete učení
Buddhy, zvláště,
když Buddha ještě žil,
to je ono a pak ho používáte
a praktikujete ho.
Ano, samozřejmě.
A dokonce ho vysvětlujete
ostatním, říkáte jim,
aby praktikovali také
a tak se zásluhy násobí.